

UPPVIDINGE FÅGELKLUBB

informerar

Ansvarig utgivare och redaktör: Rolf Lilja

Hemsida: www.uppvidingefagel.se

E-post: uppvidingefagel@gmail.com

Klubbtidningen utkommer med två nummer per år. Den finns även att läsa på hemsidan under fliken Arkivet - Klubbtidningen

Hösten 2019

Bidrag till tidningen skickas per E-post eller brev till Rolf Lilja, Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

Nästa nummer kommer ut våren 2020

Sommarbetraktelse från Ekhörva

I skrivandets stund är det slutet på oktober men fortfarande ganska sköna dagar ute. Just denna dag regnar det och jag passar på att sortera lite bilder och minnen av en skön sommar fladdrar förbi.

Denna vår hade jag svårt att sluta mata fåglarna. Erkännes att det också var av egoistiska skäl för jag väntade och hoppades på att få lite fina bilder på alla ungar de hårt arbetande föräldrarna kläckt fram och nu lockade med till matplatsen.

I maj var det fortsatt många domherrar, grönfinkar, grönsiskor och gulsparvar framme. Förutom dem också stenknäckarna. Och så kom trastar och rödhakar lika plötsligt som våren tog en paus och det blev minusgrader igen. Ovanligt nog hittade även ett par ringduvor till matningen men stararnas ankomst uteblev.

Vår för mig är också att gå ut och lyssna efter tjäder. Upplevelsen av spelande tjäder är alltid lika spännande. Jag såg dem inte men i gryningstimmen kom de isande och kluckande genom storskogen

till sin spelplats. Detta år hörde jag till min lycka även många hönor. Deras lockande, lite underliga kuttrande, avslöjade att jag var ute och smög i precis rätt tid, hönsveckan. För er som är sugna på att själva ge er ut då så är det innan gryning i månadsskiftet april/maj som gäller. När jag cyklade hemåt steg solen och dimmorna lyfte. Tranors tutande och sångsvanars rop hälsade den nya dagen och orrspelet hördes långt över skogen.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING	SIDA
<i>Sommarbetraktelse från Ekhörva</i>	1
<i>Jägaren och fåglarna i vårt län (del 3)</i>	5
<i>Vilken fågel? (tävlingssvar)</i>	9
<i>Exkursionsrapporter</i>	
<i>Orrspel på Horshaga fly 13 april</i>	10
<i>Fågelskådningens dygn 4–5 maj</i>	10
<i>Naturrunda i Våraskrubb 18–19 maj</i>	11
<i>Vandring i Vithult 25 maj</i>	12
<i>Vandring i Bockaskrubb 7 juli</i>	13
<i>Vandring vid Hedsjön 22 sept</i>	14
<i>Uppvidinge Fågelklubbs årsmöte 2019</i>	15
<i>Kontakt- och adressuppgifter till styrelsen</i>	16
<i>Nytryck av vårt klubbmärke</i>	16

Eftersom nätterna fortsatt var kyliga fyllde jag på matplatsen med frön, talgbollar, nötter och en blandning att strö på marken för trastar och rödhakar.

Första storfamiljen som försåg sig var grönfinkarna. Det var länge sedan jag såg så många och aldrig tidigare med så många ungar. Förhoppningsvis har stammen ökat igen efter det svåra gulknoppviruset de drabbades av.

Sanning blev även ordstävets "den som väntar på något gott väntar aldrig för länge". Det kändes som väldigt, väldigt länge men rätt som det var visade de

sig, inte bara med tiggläten från buskar och snår utan i sin nästan färdigruggade fjäderdräkt, stenkäckarnas ungar. De är både lika och olika sina föräldrar, till formen stämmer de men inte alls i färgsättning. Kaxiga men skygga var de framme vid dammen och drack i sin mer gulgröna kamouflagedräkt. Minsta pip från vakande förälder och de lyfte direkt till skyddande träd.

När våren väl tog fart kom också taltrasarna och deras vackra sång väckte mig i soluppgången. De skuttade orädda omkring på gräsmattan bland aurora- och tistelfjärilar. Skalbaggarna som lövträdslöpare och olivgrön gräsbagge vaknade och kom flygande med sitt dova surrande i huvudhöjd. Ibland trodde jag att de inte skulle hinna väja för mig när vi möttes i trädgården.

Rätt som det var visade sig årets ungar av större hackspett. Vis av fjolåret visste jag nu att de har helröd hätta och är ganska små, precis som mindre hackspett, men teckningen på vingarna avslöjar att det är den större. Och jag var inte förvånad över att se dem för paret hackspettar har kräset valt av frön och talgbollar under våren och från verandan har jag hört ungarna tigga ur bohålan 50 meter bort. Jag erkänner att jag tycker föräldrarna är oerhört tålmodiga så som ungarna skriker, själv hade jag nog tagit semester! Mängder av olika bärfisar och andra baggar kläcktes och bålgetingarna höll, tillsammans med nyckelpigorna, rent från bladlöss.

Fjärilarna då? Våren började rätt bra och vi var många som fascinerades av mängderna av tistelfjärilar som plötsligt visade sig. Dessa små vackra, till synes

så sköra varelser, har flugit från Medelhavsområdet där de övervintrar hela vägen hit för att göra nya fjärilar som sedan emigrerar till Medelhavsområdet igen på hösten. De kan inte övervintra här som några av våra mer vanliga svenska fjärilar. Själv har jag aldrig tidigare sett så många som denna sommar! Det som däremot blev lite vemodigt var att så många andra fjärilsarter uteblev. Varför kan jag bara spekulera i men har förstått att det har varit ett väldigt ojämnt fjärilsår över vårt avlånga land. Kanske berodde det på den extremt torra sommaren i fjol.

I många år har jag följt ett storlomspår i sjön Hultbren och oftast har de lyckats få fram en eller två ungar. De senaste åren har sjön haft en katastrofalt låg vattennivå. Och kanske är det därför som jag spanat förgäves efter föryngring men tvingats rapportera 'eftersök ej återfunnen' på artportalen även av de vuxna storlommarna. Men så till min lycka var de plötsligt tillbaka och inte bara paret utan med en alldeles nykläckt dununge. Kanske var det en av dess första simturer jag fick bevittna? Kanske är de tillbaka och har hittat en bättre häckningsplats? Jag besökte sjön flera gånger under sommaren och kunde slutligen rapportera in ett par med vuxen unge.

Skall jag utse en favoritfågel blir det nog tornseglaren. Tycker den är fantastisk på många vis. Fyra holkar användes detta år och som mest var det ett tjugotal seglare som jagade i luftrummet över Ekhörva när myrorna svärmade. Sent i augusti blev den sista ungen lite för nyfiken och trillade ur boet. Den var inte flygfärdig och jag visste inte i vilken av

de två holkarna den bodde. Efter ett telefonsamtal blev det en tur till Oskarshamn där Urban och Ingrid tog emot den på Viltjouren. Två veckor senare fick jag besked att den vuxit fint och skulle släppas.

Kattugglorna har ropat runt husknuten till och från under sommar och höst. Kanske är det ett revir som markeras eftersom det är flera honor men bara en hane? En annan rovfågel jag har haft glädjen att följa är ett par fiskgjusar. De har bytt boplatz men är i samma fina sjö där markägarna är så varsamma. Det tillåts bara båt med el-motor, åra eller paddel. Gjusarna fick fram två ungar och jag stod på långt håll och såg dem träna vingarna i boet ivrigt påhejade av föräldrar som satt i träden omkring. För vad är bästa sättet att få barn att göra som man vill? Locka med något gott. I detta fall var det fina fiskar som plötsligt inte lämnades i boet hur mycket de än tiggde.

Så kom hösten och med den amiralfjärilarna. Liksom tistelfjärilen emigrerar de och även dessa var det ovanligt många av i år. Jag hälsade på ett par goda vänner som hade mycket fallfrukt och blev

stående häpen bland mängderna av fjärilar. Det var kanske ett hundratal som ignorerade mig helt och bara fladdrade runt i sökandet efter godaste äpplejuicen. Men så en dag när vi satt på verandan och pratade om sommaren kom en amiral fladdrande och landade på min näsa. Det kittlade något vansinnigt och jag var så full i skratt över denna naturens lilla hälsning. Den stannade

länge och inte förrän vi tagit en trädgårdspromenad klippte den ett par gånger med vingarna och lyfte, kanske drog den där och då söderut.

Text och foto: Barbro Loborg

Jägaren och fåglarna i vårt län (del 3)

Här följer tredje och sista delen ur en berättelse av Erik Kjellson, Hovmantorp publicerad i mitten av 60-talet i Svenska Jägareförbundets årsbok. Berättelsen ger en översikt av hur fågellivet, sett ur hans synvinkel, såg ut från 30-talet fram till 60-talet.

Vadarna utgöra en stor och mycket intressant fågelgrupp, genetiskt sett den mest ursprungliga. Vi ha bland dem fåglar, som genom levnadssättet närma sig hönsfåglarna (ängsknarren) eller simfåglarna (sothönan), och vad hägrarna beträffa, leva de närmast som rovfåglar, ehuru näbben och ej klorna är deras vapen. Hägrarna föres för övrigt tillsammans med storkarna enligt flera systematiker till självständig grupp eller ordning.

Av brockfågelartade vadare ha vi; vipa, ljungpipare och båda arterna av strandpipare häckande och tillfälligt någon annan art under flyttning – Av snäppfåglar bland vilka många äro nordligare arter och ej ens under flyttningen besöka oss, eftersom de ofta därvid följa kusterna, ha vi dock flera häckande och bland dem den ståtliga storspoven, en mycket trevlig fågel, som älskar mossar och sankängar. Det kan tänkas, att hans försiktiga ökning hänger samman med, att lien ej längre går över sådan mark. Hans höga, melodiska, drilande lockrop är en vårens lovsång. Han är en av de fåglar som ljudligt varnar

för rovfåglar och vet att försvara sitt för kråkor och andra fridstörare. Han är trevlig att se, trevlig att höra. – Av de egentliga snäpporna ha vi skogssnäppan vid kärr och skogssjöar. Ehuru hon är skygg, lägger man lätt märke till henne på grund av hennes livlighet och drilande lockrop, och hon är även i flykten lätt igenkännlig på sin vita gump. – Vid alla våra större sjöar ha vi drillsnäppan, som flyger i bågar över vattnet. –

Grönbenan, ej mycket större än föregående, har jag sett på flera platser i länet. Jag har hört henne förväxlas med gluttonsnäppan, som vi regelbundet ha här på lämpliga lokaler under flyttning. Denna är mycket större än grönbenan, med vilken hon dock har den gröna färgen på benen gemensamt. Hon lyser vit när hon flyger. – Flera andra snäppor kunna tillfälligt visa sig här. Till och med en sådan långresenär som spovsnäppan, häckande på Sibiriens tundror, är en gång skjuten här.

Dvärgbeckasin, eller som den förr kallades halvenkla beckasinen.
Foto: Thomas Hultquist

Beckasinerna och morkullan höra också hit. Rara fåglar och fint jaktbyte. Den halvenkla beckasinen ha vi visserligen blott som genomflyttande, men då tidvis

i rätt stort antal på för den lämpliga platser. Den lyfter överraskande och hastigt och flyger fort men ej så kastande i zick-zack som den allmänt kända enkla. Den dubbla beckasinen är sällsynt numera och fridlyst. Den lyfter tungt och flyger rakt.

Sumphönsfamiljens alla i Sverige häckande arter ha vi även i vårt län, ehuru alla utom sothönan äro sparsamt förekommande. Ängsknarren (kornknarren) är genom sitt läte allbekant. Det är dock inte så lätt att få se honom, ty han tar ytterst ogärna till vingarna och löper otroligt snabbt undan i säden. Hans starka avtagande har skylts på slåttermaskinerna. Den är numera fridlyst. – Hans nära släkting vattenrallen har samma sätt att förflytta och dölja sig, fast han håller till i sumpmarker och löper undan i säv och starr. Med de ovanligt långa tårnas hjälp kan han springa över lösaste dy och flytande vattenväxter. Liksom ifråga om ängsknarren är det lätet (lätena) som röjer hans närvaro.

Ökande. – Rörhönan med sin röda pannplåt är numera ej så sällsynt. Själv har jag iakttagit henne i en vik av Växjösjön, vid en tid på året, som gör det troligt, att hon häckade där. – Småfläckiga sumphönan förekommer ej sällan vid vassrika sjöar. Jag har sett henne på flera platser. – Sothönan, som också tycker om vassrika, särskilt fräkenrika sjöar och där kan förekomma i stort antal, kunde gott vara föremål för jakt i större omfattning än som nu sker, helst som ungfåglarna lära ha mört och gott kött. Då de före flyttningen i oktober

samlas kan trevlig jakt på dem ordnas. Sedan en flock bringats att lyfta flyga fåglarna runt och kunna gång på gång passera inom håll för i vasskanterna placerade skyttar. – På våra ödsliga mossar bor ännu tranan, sagofågeln. Nu fridlyst.

Häger har vi mer än nog av. Den är visserligen dekorativ där den står orörlig vid sjöns strand eller flyger bort mot kvällshimlen, men jag kan inte få mig att tycka om fågeln. Fiskare tycka inte heller om honom. Tillväxtbeståndet av gädda går han särskilt illa åt. Smågäddorna stå gärna i strändernas grundvatten och bli där ett lätt byte för honom. Hägerkolonierna kunna nog vara intressanta att se, fast helst på något avstånd. De blir obeskrivligt lortiga.

Svarta storken "Odensvalan" som förr häckade på flera platser i Kronobergs län, bl. a. här i Hovmantorp, är nu försvunnen. Den förde i stort sett samma levnadssätt som hägern men häckade givetvis blott i enstaka par. Min far har gjort följande anteckning om honom: *"En skjuten här 1877 av G. Brunns-tröm. Den skjutna storken hade 7 mindre gäddor i halsen"*.

Brunand, enl föfattarens regelbunden i många sjöar
Foto: Ingemar Larsson

Snatterand, sällsynt då som nu. Foto: Rolf Lilja

Kommer vi så till andfåglarna: Storskra-
ken förekommer i alla våra större sjöar.
Han är storfiskare, och om höstarna kan
man få se flockar av dem bedrivande
systematiskt, gemensamt fiske. Fåglarna
ordna sig därvid i linje och driva små-
fiskstim under livligt plaskande in i vi-
kar och upp mot grunt vatten. Det är ett
säreget skådespel. Inga fiskare tycka om
honom, allra minst kräftfiskaren.

Då sådana fåglar som ejder, svärta, sjö-
orre eller alfågel någon gång visa sig i
länets östligaste sjöar, så är det fråga
om skadade eller uttröttade, stormdrivna
eller vilseflugna exemplar. Samma är
väl förhållandet med bergand och vigg,
men brunand ha vi regelbundet i många
sjöar, och så förstås den närstå-
ende, pigga och trevliga knipan.
Clangula heter den efter den
klingande vissling hanen under
flykten frambringar.

Av simänder eller egentliga änder
ha vi: skedand på flera håll,
gräsand, bläsand regelbundet un-
der flyttning och kanske som
häckfågel, stjärtand sparsamt un-
der flyttning (kanske t. o. m.
häckande i Sunnerbo härad) samt

kricka och årtä. Av de två
sistnämnda är krickan den
ojämförligt vanligaste, och
den, som känner sig osä-
ker, gör klokast i att an-
vända namnet kricka för
sådana småänder, ej årtä,
som man oftast hör. Har
man väl fågeln i handen, är
det ej svårt att bestämma
arten. Krickan har i alla
dräkter en klart lysande
grön vingspegel. Årtä-
hanens spegel är ej så
framträdande, och honan

har så gott som ingen alls. Vingfjäd-
rarna hos årtä ha också i alla dräkter
vita spolar. Årtä föredrar gräsväxt, ej
vass.

Snatteranden är mycket sällsynt och
fridlyst. Dessbättre är den mycket
skygg, lyfter lätt och flyger snabbt.
Vingarna är spetsigare än gräsandens.
Den ligger högt på vattnet.

Båda våra svenska svanarter se vi under
flyttning, liksom också nordliga gåsar-
ter. Grågåsen har vi fått åter och kana-
dagåsen som ny art tack vare inplante-
ring. Förra våren låg ett par kanadagäss
i flera dagar på grunt vatten här i Rott-
nen.

Kanadagås. Foto: Rolf Lilja

Måsfåglar ha vi av några arter alltför gott om. Gråtruten är en föga önskvärd nykomling, skrattmåsen likaså, och vanliga fiskmåsen har ökat alltför kraftigt. Endast den gracila fisktärnan får full goodwill.

Skäggdoppingen, både vacker och vanlig, torde vara den ende av den familjen, vi här i länet får se. De övriga arterna äro mycket sällsynta.

Av lommarna slutligen, har vi storlommen i alla våra större sjöar. Det är en underlig och vacker fågel. Allt hos honom är anpassat för det dykarliv, han för. Den vackert skimrande, lilafärgade halsskölden med sina oerhört täta småfjädrar är som sammet att ta på. Visst är han en stor fiskare, men han rör så gott som aldrig nät eller andra fiskeredskap,

och den småfisk han tar, kan man gärna unna honom.

Smålommen är nordlig. En enda gång har jag sett den, och underligt nog mitt i vintern. Den låg på isen, och jag fångade in den. Den vägrade äta erbjuden angelmört och låg följande dag död i det öppna vattnet vid en bäckros, där jag släppt den.

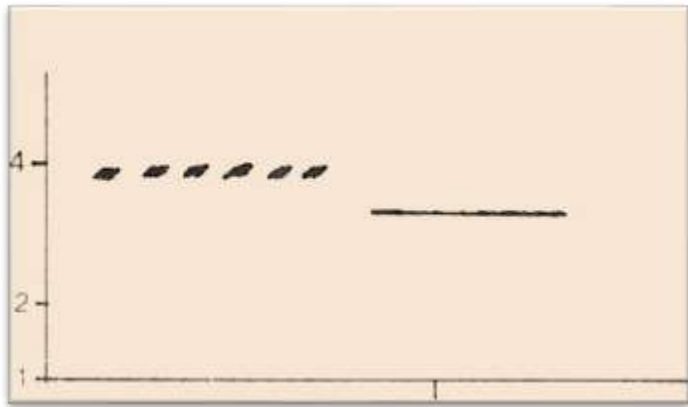
Vårt län gränsar ju ingenstans till hav, och vi sakna därför helt en del av havets och kustens fåglar. Flera nordliga arter följa vid flyttningen kusterna och vi få ingen kontakt med dem. Många flytta också nattetid, och vi se dem ej. Slutligen saknar länet riktigt utpräglade fågelsjöar som Tåkern, Hornborgasjön, Kvismaren och Kävsjön.

Vi ha dock en massa fåglar att lära oss känna och glädja oss åt. Den som lärt sig känna igen och har intresse för fåglar har också – jag betonar det – mera nöje och behållning av en tur i markerna antingen han jagar eller ej.

Vilken fågel?

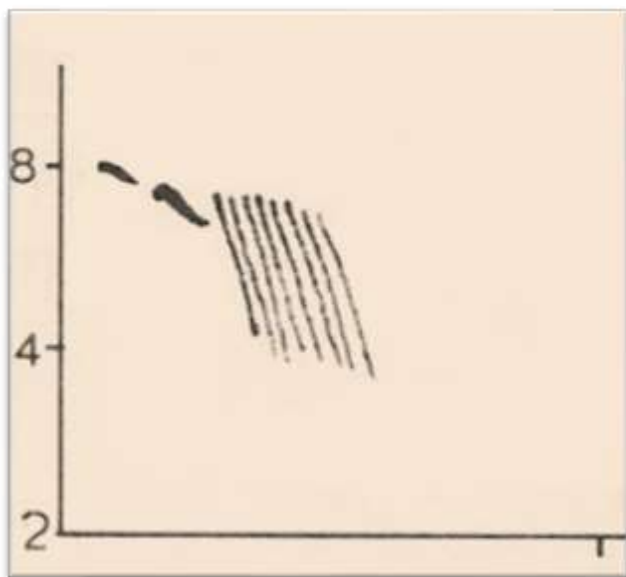
Förra årets höstblad innehöll ju en tävling där man skulle lista ut tre olika arters läte utifrån ett spektrogram. Tyvärr inkom inte något svar så vi har inte några vinnare av de tre glaspjäserna att redovisa. Här nedan kommer svaren.

Fågel nr 1 = 1 poäng

Rätt svar=Gulsparv

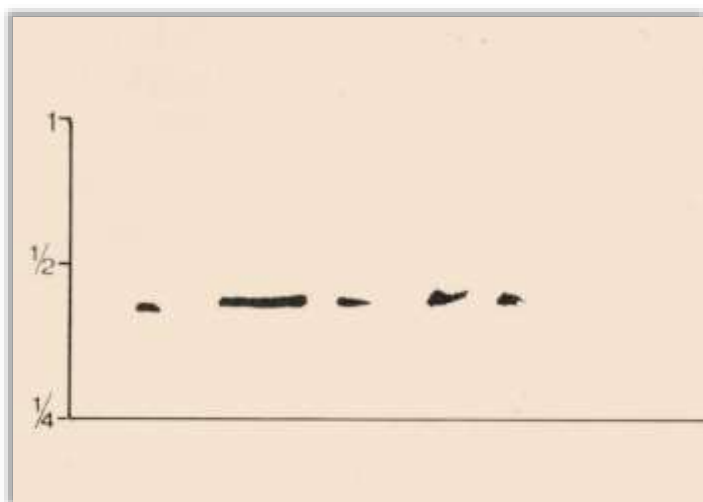
**Sångstrofen, där fågeln räknar till sju
(si-si-si-si-si-si-syyy)**

Fågel nr 2 = 2 poäng

Rätt svar= Blåmes

**Sångstrofen med ett par utdragna, spetsiga toner följt av en silvrig drill
(siiih siiih si-syrrrr)**

Fågel nr 3 = 3 poäng

Rätt svar=Ringduva

**Den femstaviga sången med karakteristisk rytm
(doo doo dåå dåå do)**

Orrspel på Horshaga fly 13 april.

Detta var fjärde året i rad som fågelklubben inledde sina exkursioner med ett vårbesök på Horshaga fly. Vid denna tidpunkt brukar orrspelet vara som intensivast.

En kylslagen morgon, och efterhand även en ökande kall ostlig vind, gjorde dagens besök till en kamp mot elementen. Glädjande nog kom, trots detta, 22 personer och besökte tornet. En räv som smög omkring gjorde att orrarna då och då tog paus i spelandet. Som mest sågs 13 spelande tuppar samtidigt. Även ett par hönor besökte spelplatsen. Ljungpiparen hördes lite sporadiskt men till slut fick vi också se en hanne sittande på en tuva. Satt dessutom still så länge att alla fick tillfälle att njuta av Horshaga flys kanske mest karismatiska fågel. Ett par grågäss, tre sångsvanar och några tranor var också i rörelse i området.

Fågelskådningens dygn vid Södresjö den 4–5 maj.

Efter de senaste årens rekordvarma dygn blev årets betydligt kyligare och även mer blåsig. Vid gryningen under söndagsmorgonen hade temperaturen krupit ner till 4 minusgrader. Även detta år saknades svarthakedoppingen, och tyvärr får vi väl konstatera att en av sjöns, sedan lång tid tillbaka, karismatiska arter har försvunnit. Totalt sågs och hördes 47 olika arter under dygnet. Kan vädret ha medverkat till att vi saknade flera sångare i artlistan detta år?

Den 47 och sista arten under dygnet blev röd glada, där tofsviporna klart visade att besöket inte var välkommet. I motsats till svarthakedoppingen är detta en art som aldrig iaktogs förr men som nu ses allt vanligare i kommunen.

Naturrunda i Våraskruv den 18–19 maj

Denna helg anordnades den årligen återkommande kulturrundan i kommunen och i år deltog UFK för första gången. Vi höll till i Våraskruvs naturreservat, där vi tillsammans med Länsstyrelsen stod för arrangemangen. På logen visade Istvan upp sina fantastiska fågelfoton, som han tagit i våra trakter men även under sina resor till Ungern. Många uttryckte sin beundran för de fina bilderna. Han bjöd även på förfriskningar med tilltugg.

Vi hade också en tipsrunda som 30 personer gick i de vackra omgivningarna.

Både lördagen och söndagen bjöd på vackert väder. 55 personer besökte oss, men många fler var ute i reservatet. Inte minst lockade orkidén Adam och Eva som fortfarande blommade. Vi informerade många intresserade om klubben och vårt arbete för att främja fågellivet och delade också ut en del material.

Följande personer blev vinnare av tipsrundan:

De 5 först placerade hade samtliga 8 rätt (utslagsfrågan avgjorde)

1. Anette Isaksson, Norramåla
2. Roger Isaksson, Norramåla
3. Kerstin Henriksson, Växjö
4. Lennart Qvist, Hovmantorp
5. Ing-Britt Davidsson, Alstermo
6. Eva Ericsson och Torbjörn Ericsson, Växjö. (7 rätt)

Rätt svar på tipsfrågorna vid naturrundan i Våraskruv den 18 – 19 maj.

1. Sveriges näst minsta fågel är **gårdsmyn**. (Minst är kungsfågeln)
2. Växten som klängde på störarna var **humle**.
3. Det finns **30 nationalparker** i Sverige.
4. Det var **skomakaren** som hade ”Stängt mellan hägg och syren.”
5. Styvmorsviolen är landskapsblomma i **Ängermanland**.
6. På marken bakom ladugården i Våraskruv växte **Knippfryle** rikligt.
7. Gullvivan kallas också för Gökbyxe (Öland och Gökbyxor, Småland) och Kattastövlar (Skåne). Men **Skatblomster** är namn på styvmorsviol i Västergötland och Småland.
8. På bilden var det en **hane** av gråsparv. Honan är mera jämnt gråspräcklig.
9. Vid räkningen av vinterfåglar inpå knuten var talgoxe vanligast, tvåa och trea kom **Pilfink och Gråsiska**.
10. Laven på kvisten var en **blåslav**.

Utslagsfråga: Hur många fågelarter hade observerats i Sverige fram till och med 2015. Rätt svar: 513

Vandring i Vithults naturreservat 25 maj.

På morgonen samlades fem naturintresserade personer för att tillbringa några timmar i naturreservatet. Det blåsiga och lite kylslagna vädret var säkert en orsak till att så få dök upp. Trots vädret ropade göken från flera håll och i toppen av en enbuske satt törnskatan och spanade. Vi beslutade att dra oss mot urskogen för att få lite lä för vinden. Ett klokt beslut och när solen sedan började värma fick man raskt ta av sig den extra tröjan. Vi gick skogsvägen och därefter den iordningsställda stigen fram till raststället där vi stannade för fikapaus. När vi passerade Träholmasjön gick fem tranor ute på den öppna marken.

Efter pausen, med givande diskussioner om hur viktigt det är att bevara denna biotop, fortsatte vi sedan in i själva urskogen. Där bildar träden fantasifyllda former. Både stående och fallna träd, tillsammans med rotvältor, bildar en miljö som för tanken till troll och andra skogsväsen. En perfekt miljö för skogsmesar och både kungsfågel, svartmes, tofsmes, trädkrypare och talltita visade upp sig.

Vithults "totempåle". Foto: Rolf Lilja

Många tallar är skadade och lik-som skruvar sig uppåt. Skadorna är tillfogade av människan så någon anledning har funnits. Ingen vet med säkerhet, men ett förslag som framkommit är att man skadat trädet för att få en kärna som är perfekt för att tillverka fönsterbågar.

Området är ett gammalt Domänreservat från 1930-talet och troligen har inga större åtgärder gjorts sedan 1700-talet. Det fanns planer på att "städa upp" området innan det skulle bli reservat. Som tur är malde kvarnarna sakta och städningen hanns inte med innan reservatsbildningen skedde.

Trots att vi inte är i någon fjärilmiljö ser vi flera tistelfjärilar och grönsnabbvingar på de små öppna ytorna i urskogen.

Framme vid bilarna konstaterade vi att detta är ett område som verkligen är värt ett besök varje dag på året och där varje årstid har sin tjusning.

Vandring i Bockaskröv 7 juli.

Denna söndagsmorgon samlades 20 förväntansfulla exkursionsdeltagare för ett par timmars vandring i naturreservatet Bockaskröv mellan Alstermo och Fröseke. Guiderna Per Ekerholm och Love Eriksen mötte upp och vädret var relativt tjänligt med i huvudsak uppehåll.

Naturreservatet är en större barrblandskog med lång dokumenterad brandhistorik, vilket bl.a. visar sig i form av ett tydligt lövinslag i tallskogen där gamla och grova aspar märks särskilt väl.

Vandringen påbörjades från reservatsparkeringen utmed gamla järnvägen mellan Alstermo och Fröseke. Vandringsleden, som är nyanlagd under 2018, går i omväxlande terräng som på många ställen är blockrik. Efter en kort stund visar sig de första asparna längs vägen och glädjande nog även föryngring av asplantor i gläntor i skogen. Efter en stund får vi också syn på en äldre brandstubbe som är åtminstone 100 år gammal, men där kolet på stubben fortfarande ser färskt ut.

Var sitter kungsfågeln?. Foto: Love Eriksen

Efter ungefär en timmes promenad når vi det 27 hektar stora område centralt i reservatet som var föremål för en kontrollerad naturvårdsbränning under 2017. Området brändes under högsommaren under kontrollerade former med brandgata och brandslang kring hela objektet. I den brända skogen är det tydligt varför tallen är karaktärsträdet nummer ett i Sveriges torra

barrskogar – i stort sett all gran i området har dött till följd av branden. De bruna gran-skeletonen står som siluetter i tallskogen och bildar en säregen kuliss mot den brända marken där blåbärsriset åter börjat spira. De flesta tallar i området har överlevt branden genom sin tjocka bark och högt upphissade krona och kan nu på nytt breda ut sig utan konkurrens från granen. På marken syns också tusentals unga aspskott som fått möjlighet att gro i den blottade jord som branden lämnat efter sig – en mycket häftig syn som idag är få förunnad.

Naturvårdsbränningen i Bockaskröv har genomförts av Länsstyrelsen som en del i ett större EU-finansierat projekt, Life Taiga, som drivs tillsammans med ett stort antal andra länsstyrelser i Sverige. I Uppvidinge kommun har naturvårdsbränningar även genomförts i naturreservaten Storasjöområdet, Stocksmyr-Brännan, Våraskröv, Singelstorps fly och Berga fly. Fler kontrollerade bränningar planeras under de kommande

åren. För den som inte besökt ett sådant område rekommenderas en tur till något av dessa reservat, skogen är en märkligt spektakulär upplevelse några år efter branden.

De relativt många och stora områden som naturvårdsbränts under de senaste åren lockar till sig en stor mängd hackspettar som kalasar på insekter i de döda träden – när får vi åter rapporter om tretåig hackspett från något av dessa områden i länet? Ut och leta efter nya fynd av denna art!

Väl åter på parkeringen är deltagarna rätt trötta. Den två timmar långa vandringen tär på krafterna genom den blockiga och kuperade terrängen där stigen löper. En extra guldstjärna till de barn som tog sig runt hela rundan trots att ballerinakexen tröt på slutet – ni går en ljus skogsvandrartid till mötes efter att ha klarat av detta!

Vandring i naturreservatet Hedasjön 22 september.

På söndagsmorgonen samlades tretton naturintresserade personer och en hund kl. 9.00 vid sjöns badplats för en vandring runt sjön. Vandringsleden är 4,7 km och med pauser för information och fika avslutades vandringen kl. 12.00

Love Eriksen berättar om skötseln av reservatet. Foto: Marianne Arfvidsson

Love Eriksen från Uppvidinge fågelklubb hälsade välkommen och informerade om reservatets tillkomst och skötsel. I området finns mycket gammal tallskog, många mer än 200 år gamla och torrtallar som kan vara

ytterligare något hundratal år. Skötseln av området syftar till att glesa ut framförallt granskogen så att tall och lövskog gynnas för återväxt. På vissa ställen finns mycket multnande ved som ger bra förutsättningar för vedsvampar och insekter. Raggbocken är en rödlistad skalbagge som trivs i solbelysta äldre torrtallar. Spår av raggbocken kan man hitta i området. Det finns många olika arter inom reservatet. Tjäder är vanlig och man kan även se spillkråka. Man kan också hitta många olika mossor och lavar. Den lilla orkidén knärot finns också i området. Under vår vandring kunde vi höra me-sarnas locklåten uppe i träden bl.a. svartmes, tofsmes, talltita och kungsfågel. Vid Heda passerade en honfärgad blå kärrhök.

Uppvidinge Fågelklubbs årsmöte 2019

Sista söndagen i februari var det som vanligt dags för klubbens årsmöte. Fågelklubben 33:e årsmöte hölls detta år i Åseda Folkets Hus där 18 medlemmar hade mött upp. Till ordförande för mötet valdes Göran Carlsson och sekreterare Rolf Lilja.

Under mötesförhandlingarna omvaldes Göran till ordförande för kommande år liksom de styrelseledamöter som stod i tur att avgå.

Verksamhetsberättelsen visade, liksom tidigare år, på ett mycket aktivt år för fågelklubben. Flera yttranden har under året gjorts, både vad gäller vindkraft och draging av nya ledningsgator. Många medlemmar har även medverkat i Länsstyrelsens kungsörnsinventering, drygt 170 timmars inventering. Ett flertal exkursioner har lockat många medlemmar ut i naturen. Under året har också många timmar lags ner på underhåll och förbättringar av våra fågeltorn och orrgömslen.

Efter mötesförhandlingarna blev det fika och lottförsäljning.

Föredragshållaren Håkan Söderberg avtackas av vår ordförande.
Foto: Ulf Arfvidsson

Som avslutning bildvisning och föredrag av Håkan Söderberg, Korsberga. Tillsammans med Kent Öhrn, leder och basar han över kungsörnsinventeringarna i Jönköpings län. För några år sedan gjorde han en resa till Altajbergen i nordvästra Mongoliet. Under ett par veckor i ödemarken fångades många för oss okända fågelarter på bild. Många av dem har släktskap med våra arter men avviker i små detaljer som Håkan mycket detaljerat kunde beskriva för mötet.

Uppvidinge Fågelklubb

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

STYRELSE:

Ordförande: Göran Carlsson

Ringvägen 14, 364 43 ALSTERMO

E-post: goran.elisabeth@telia.com

Tfn 0481-615 33

Mob 070-2321235

Vice ordförande: Love Eriksen

Bihult 1, 364 91 LENHOVDA

E-post: love.eriksen@hek.lu.se

Mob 073-1825031

Sekreterare: Rolf Lilja

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

E-post: rolf.lilja.braas@telia.com

Tfn 0474-307 16

Mob 0733-107595

Vice sekreterare: Marianne Arfvidsson

Lejens väg 24, 363 42 BRAÅS

E-post: marianne@kronobergare.se

Mob 070-2705503

Kassör: Jonny Svensson

Nålgatan 3, 364 31 ÅSEDA

E-post: jonny.svensson@netatonce.net

Tfn 0474-715 25

Mob 076-1063668

Ledamot: Torbjörn Gustafsson

Holmahult Gården, 364 91 LENHOVDA

E-post: tg@globalnet.net

Tfn 0474-240 45

Mob 010-4716157

Ledamot: Staffan Jonasson

Voltgatan 2D, 380 42 MÅLERÅS

E-post: staffanirene@telia.com

Tfn 0481-312 36

Mob 070-6031236

REVISOR

Matz Gustafsson, Rynnings väg 38, 363 42 BRAÅS

MEDLEMSAVGIFT 2019

Över 20 år 60:- Under 20 år 10:-

Familjemedlemmar 10:-

Vårt bankgironr är 5649-6755

Nytryck av vårt klubbmärke

Sedan en tid tillbaka finns det nya klubbmärken för dig som är intresserad.

Ett är i tyg och ett är en klisterdekal för exempelvis bilen. Du kan köpa det vid någon av våra aktiviteter eller genom vår kassör Jonny Svensson, tel. 076 106 36 68.

Priset är 20 kr för tygmärket och 10 kr för klistermärket.

För den som vill ha det hemsänt tillkommer porto.

Välkommen med din beställning!

